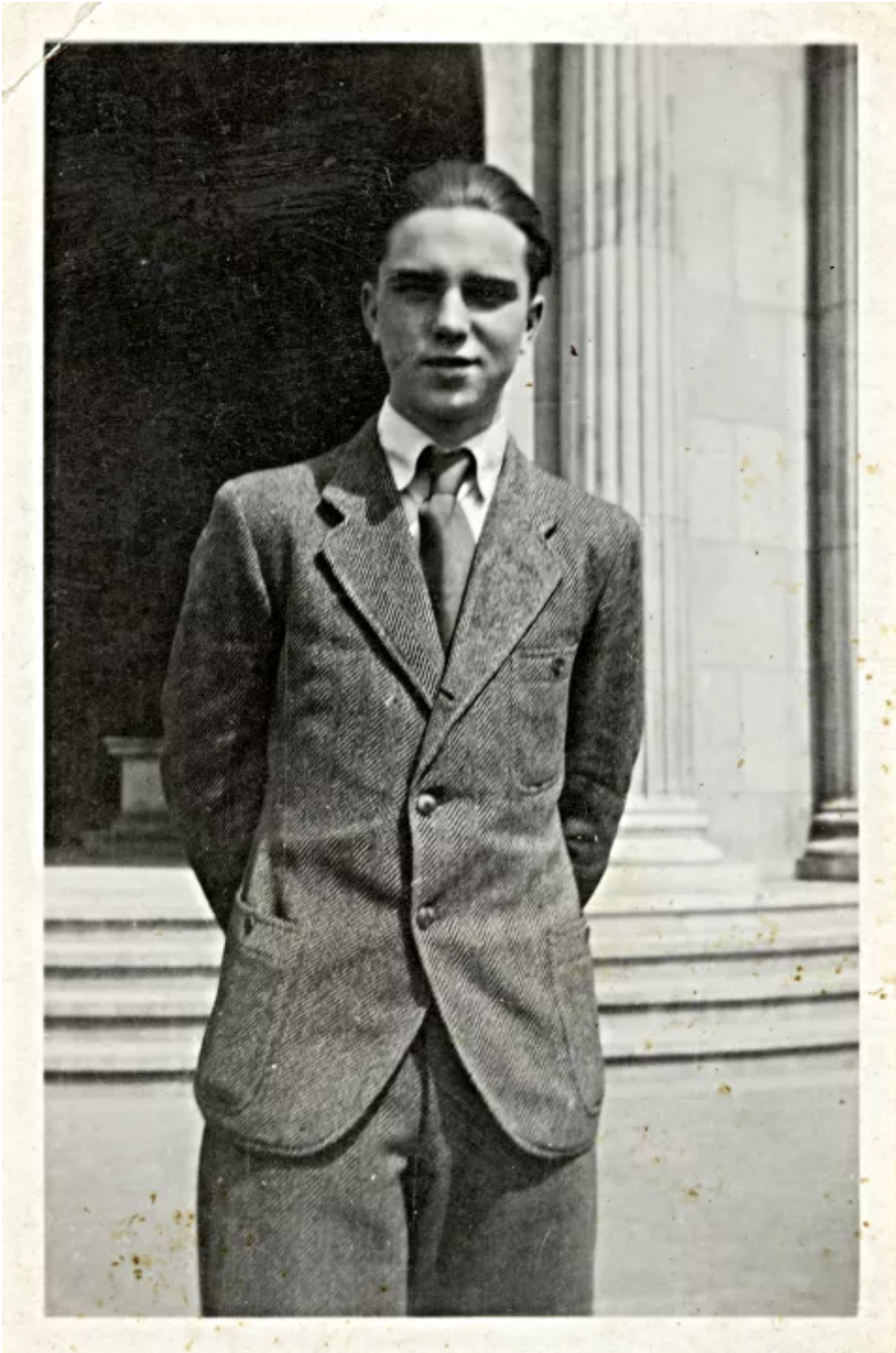

Markovits Pál Gimnazista Korában

A kép rólam készült gimnazista koromban, Budapesten 1933-ban. Elemi után a budapesti Szent István Gimnáziumba kerültem. Szüleim azért küldtek föl Pestre, mert Sárbogárdon megszűnt a gimnázium, ahol az első évet végeztem. A Szent István Gimnázium fiúgimnázium volt, átlagos követelményszinttel. 1928 őszén kerültem ide. 1929-ben kitört a gazdasági válság. Amikor 'havi kétszáz pengő fixszel az ember könnyen viccelt', akkor nyolcvan pengőt kellett fizetni a kosztomért és a kvártélyért. Apámnak kétszáz pengője volt, ami egy nagyon jó fizetés volt, főleg vidéken. A húgom bentlakásos intézetben, az Erzsébetben [lásd: Erzsébet Nőiskola], a mai Vakok Intézetében lakott, ahol kitűnő oktatást kapott. Csak ünnepeken jártunk haza, nem úgy, mint most. Szigorúan csak karácsonykor, húsvétkor. Anyám egyszer egy évben jött egy vagy két napra. Akkor végigjárta

az üzleteket, megvette a cipőket, mindent, amit kellett. Amikor gimnáziumba jártam, hivatalosan nem volt antiszemitizmus. Én akkor sportoltam, birkózni jártam, meg boksizolni is. Volt egy franciatanárom, Elek nevű, és úgy nézett ki, mint a filmszínész Chaplin. Csúnya volt, szemüveges, de elég jó tanár. Egy másik tanárunkat Erdősnek hívták, aki a nemrég elhunyt világhírű matematikusnak, Erdős Pálnak volt az apja. Ilyen kiváló tanárok is voltak. A többiek szintén nagyon rendesek voltak, de hihetetlenül alulfizetettek. Tandíj nem volt, sőt, tanítványaim is akadtak, ebből lett egy kis zsebpénzem. Hét évig jártam a Szent Istvánba.